

Діло

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 16, II. пав.
Конт. пошт. ш.падн. 26.726.
Адреса теле: „Діло—Львів“
Число телефону 563
Рукописів редакція не абертає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно 5— К.
квартально 15—
піврічно 28—
щорічно 50—
у Львові (без доставки):
місячно 4— К.
квартально 12—
піврічно 22—
щорічно 44—
в Німеччині:
піврічно 28— М.
щорічно 56—
За зміну адреси платити ся 50 с.

Ціна оголошень:
Рекла. листівки, довжиною 10 см. і шириною 1 К., в кількостях 1000, за редакційної часті перед 20 с. за кожну тисячу друкує влітку. Оголошення за зовнішнім одружжям, постійно оголошення за зовнішнім одружжям.
Одн. примірник коштує у Львові 16 с. на провінції 20 с.

Видає: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Мир з Україною підписаний.

Львів, 9. лютого 1918 р.

Перед замкненням числа одержали ми телефонічно таку відомість з Відня: з Берестя доносять в дати 9 лютого: Мирову умову в Україною підписано нині о 2-ій годині

над раном.

В положенню українського народу в Австрії досі нема найменшої зміни.

Українська людність під властю польської бюрократії. — Українські посли в опозиції.

(В.П.) Львів, 9. лютого 1918.

З державою українського народу ведуть австрійські дипломати при зеленім століку в найпривзнійшим тоні мирові переговори; а з галицькою віткою сього народу, кістю з кости Закардонної України, творить наставлена над нами австрійським урядом армія польських урядників по старому все те, до чого привчили її десятиліття системи Байстів і Голуховських, Пнінських і Потоцьких, і що здобуло собі в світі цілім— добре відому славу.

Віденська і берлінська преса одногласно потішає втомлену війною й виснажену недостатками людність надією на харчі, які через мир з Україною напливуть сюди з сеї країни і які позволят осередним державам стати до оконченої розправи з західними ворогами; а українська преса Галичини, віддана на ласку й неласку польських цензорів з рамени австрійського уряду, позбавлена всякої змоги відкликати ся на той стогін, який несеть ся глибина української народної маси в Галичині.

Гр. Черин говорить з українськими делегатами про забезпеченє прав 2 ох процентів польської людности на Україні, а 70 процент української людности в Східній Галичині до нинішнього дня має на ділі якраз стільки прав „забезпечених“, скільки зволить їй признати 10 тисячна юрба польських урядників, розвішених по наших селах, місточках і містах, наділений усіми засобами влади, надиханих тим духом до нас, яким їх навівало національне вихованє, який нашіпує їм кожного дня польська преса, одним словом — який є виривником споконвічного польського напору на Схід, польського походу на очищенє українських земель з українського елементу, польського зусилля збільшити Польщу — українською країною.

Таке дієть ся безупинно, кожної хвилини— в тім самім часі, коли над полтими кровю полями Європи що-раз висше в гору і що раз яснійше піднімаєть ся зоря національних свобод, зоря демократичної народної самоуправи, розганяючи в небуте давні національні привілеї, ганьбу панованя народу над народом.

Український нарід судять по своїому, українським народом управляють по своїому, матеріальними в моральними добрами українсько-

го народу господарять по своїому— польські бюрократи, заступаючи українській людности шлях до хазайнованя на українській землі, — в тім самім часі, коли як одну з началних засад світової демократії признано елементарне право горожанина кожної народности до того, щоб у суді судили його справи судді тої самої, що він народности, та щоб його культурними і господарськими добрами орудували його власні органи, органи тої самої, що він народности.

Тої самої народности, а не чужинці! Тої самої народности, а не історичні суперники і зависні противники!

Стаючи в остру опозицію до австрійського правительства, Українська Парляментарна Репрезентація пішла на зустріч загальному народному почуваню в сій тяжкій хвилі і відповіла тим об'єктивним вимогам, які нині ставить українському заступництву та дійсність, в якій австрійське правительство за посередництва своїх польських органів удержує український нарід. Зриваючи переговори з правительством, яке — коли б навіть справді хотіло, то не могло-би супроти явного і тихого опору польського урядництва змінити системи управи української часті Галичини, — У. П. Р. показала, що вже їй довелі безплідних, отже й безцільних Залачок з Віднем, коли дійсно, реальна й конкретна власть над країною лежить не в руках Відня, а в руках тої багатотисячної армії польської бюрократії, яка безконечною сіттю опутала українську Східну Галичину, накидаючи їй волю свою, волю польської державної рації.

Річ певна: від самого факту вступленя У.П.Р. на шлях бевоглядної опозиції ще ніщо в нашій країні не змінить ся на ліпше. Український селянин, український робітник і український міщанин завтра, як учора, зносить ме чужинецьке польське панованє з ласки австрійської держави. Але одному конєць настане: конєць ілюзії, неначе би тут що-небудь поправило ся чи поправляло або бодай взагалі могло поправити ся на ліпше, поки з плечий нашого народу не буде усунена налягаюча на нас густа сіть польської урядницької касти і поки на нашій землі вся власть і виконуванє її не перейде в руки нашого народу.

Пан Загурскі.

Львів, 9. лютого 1918.

Віденська „Arbeiter Zeitung“ з 7. с. м. містить досліаний відпис присуду смерти, виданого в Синевідську 14. жовтня 1914 р. доразовим судом на 11 українських селян за те, що вони „в останних двох тижнях вередля 1914 р. і в перших двох тижнях жовтня 1914 в часі війни між австро угорською монархією і російським царством, отже в воєнній часі, вдали ся в порозумінє з неприятелем, щоб через те царській австрійській воєнній силі принести шкоду, а ворогови користь“.

Імена тих селян: Михайло Коваль (54 літ), Федір Будз (47 літ), Стефан Гриб (26 літ), Микола Джус (39 літ), Петро Джус (35 літ), Адам Струк (28 літ), Аатін Коваль (64 літ), Петро Коваль (62 літ), Іван Матішин (44 літ), Федір Федичин (44 літ), Іван Тшозвицький (39 літ), всі з Синевідська вижного.

Одиноким доказовим матеріалом проти всіх них були визнаня свідка Сежка Муссака.

Як суд оперував сими матеріалом, наведемо пару примірів. Читаємо в мотивах:

„Доразовий суд на основі визнаня свідка Сежка Муссака одногогласно ствердив, що обвинений Стефан Гриб по казан Росіянам дорогу через гори. Зизнаня свідка Муссака признав суд зовсім віродостойними, тим більше, що обвинений Стефан Гриб не підніс проти віродостойности свідка ніких закидів і навіть сам признав, що російські війська питали ся його про число австрійських війск, які перейшли через Синевідсько, і про дорогу на південь. Доразовий суд так само ствердив, що обвинений Стефан Гриб показав неприятельським жовнірам дорогу, щоби принести ворогам користь, а нашій воєнній силі шкоду. До сього ствердження дійшов суд на основі брехливих визнаня обвиненого, а яких було видно, що він є руссофіл, тим більше, що свідок Муссак потвердив, що обвинений є руссофіл“.

„Обвинений Адам Струк визнав, що купив у Росіян зрабовані річи, та що Росіяни питали ся його про число наших жовнів і на прям, куди ті пішли, а також про дороги з Синевідська на південь. На основі віродостойних визнаня свідка Муссака доразовий суд признав за правдиве, що обвинений показав неприятельським жовнірам дорогу на південь і інформувал їх, куди пішли наші війська“. І т. д. і т. д.

На такій основі обвинених засуджено на смерть через повішенє. При-уд виконано 19. жовтня 1914 р.

Як провідник розправи (Verhandlungsleiter) фунгував Dr. Stanislaus v. Zagórski, Oberleutnant-Auditor. Про нього читаємо в Arb. Ztg.:

„Провідник розправи д-р Станіслав Загурскі, перед війною адвокат у Львові, розвинув підчас війни дуже широку діяльність: він був у положеню видати більше як сто присудів смерти і довести їх до виконаня. Свою задачу розумів він так поважно, що не тільки був особисто присутний при всіх повішенях, які сам оголосив, але такє ж випрошував собі, щоб міг асистувати при виконаних присудах смерти, виданих його товаришами по уряді“.

„Між ин. засудив він в осени 1914 р. в Мунхачи трьох галицьких утікачів: о. Романа Бєрезовського, Льва Кобилянського і Семена Жабяка, і довів присуд до виконаня. При зновленю сеї справи перед військовим судом в Стрию присудом сього суду з 17. січня с. р. стверджено, що засуджені були зовсім невинні“.

„В 1915 р. Загальна Українська Рада жалувал ся на поступованє п. Загурского в ц. к. начальній команді“.

„Д-р Загурскі авансував опісля на капітана і був приділений як судовий референт при ц. к. корнусі Гофмана“.

В Берестю й на українській фронті.

З вражіннь очевидця.

(О. Н.) Львів, 8 лютого 1918.

(Від редакції). Подякуємо навіть оповіданню очевидця про вражіння в Бересті, мусимо різночасно і на тискім зазначити, що така характеристика політичного настрою українського селянства в Галичині, яку анахоризмом в с'їм оповіданні, може відносити ся єдино тільки до часу перед війною. Війна і події на Україні перевернула політичну свідомість української народної маси до самого дна і вона істоті всієї свідомості з'омасилася і внаслідок цього, вже представляє наш шан. Інформатор, котрий стоїть від початку війни на фронті, не має в нагоді зазначити радикальної зміни в народній душі.)

Довело ся мені говорити з молодим інтелігентом, що їхав з делегатами російської армії на румунський фронт до Берестя, й мав нагоду бачити там українських і російських делегатів на мирові переговори тай говорити з ними.

Ось децю з його вражіннь і розмов:

Я їхав — оповідав мій собеседник — з командами російської девятої армії й 18 о корпусу, розбитими недавно на румунському фронті спільною кооперацією українських і румунських військ. З тими командами неіснуючих вже російських с'їд їхали й два делегати, що мали вложити Троцькому реліт про розбиття й розоруження тих московських військ на румунському фронті. Значна їх частина перейшла на нашу сторону й віддала ся, а команди просили о перевезення їх до Берестя.

До Берестя доїждить ся безмежною різниною, покритою тепер примерзлим снігом. Ніде не видно ні горбів ні лісів, тільки рівнина й рівнина. Дорога рівна. Як доїждить ся до самого Берестя, видно якесь голубо червоні будівлі, магазини, аердукти, все брудне від диму. Зеланий дворець у Бересті величезний, червоної краски. На нім сильний рух. Скрізь чути майже виключно німецьку мову. Дворець побудований подібно як у Ковді, а ріжницями відрізняється для поїзду, тільки без порівняння більший. На агад величезний і в середній добре удержаний. На дворі й скрізь впаляють в очи російські шпигали: се так одягнені австрійські й німецькі жовніри, що втекли в російського полону й перейшли через ніким небережний фронт.

Дорога в двірця провадить довгою зигзаговою алексією в молодих деревах аж до цитаделі, котра положена також на рівнині. Місто на боці. Я не був у нім а навіть не мав нагоди бачити його, бо рано — я приїхав до Берестя о год. 6 1/2, рано 4. с. м. — була сильна мрака, а потому я весь час аж до свого від'їзду був тільки в забултані цитаделі.

Бересте евакуоване з цивільного населення зовсім, а в околиці, як говорили мені німецькі офіцери, населена українське.

Цитаделя, побудована ще царським урядом, складаєть ся з багатьох солдатних і в нутрі добре уладжених будівель, окожених і перекритих алексією парку. Тут є будинки, що були призначені колись на мешкання російських офіцерів і всілякі канцелярії. Тепер в них мешкають і працюють делегації чотирох осередних держав, України й Росії та багато німецьких офіцерів. Проти російська делегація числить тепер понад 30 людей обох полів. Вони мешкає в будинку ч. 7, але в один кімнаті того будинку мешкає також частина делегації Української Народної Республіки. Кілько душ числить українська делегація, не знаю, але певно не мало, коли крім того голова її часті разом з президією української делегації займає ще будинок ч. 5. Касинці столовими є там три в трьох будинках і то в усіх трьох так у партері, як і на поверсі. Столуєть ся в них коло 1000 осіб, а саме члени всіх делегацій і німецькі офіцери. Від 4. с. м. Троцький, Йоффе, Каменев і ще два три інші визначні члени російської делегації перестали приходити до тих столових, де соціальні с'їдана відбувають ся о год. 1 в полудне, а обіди о год. 8 вечером. Наразі мирових делегацій відбувають ся в великій залі, яка може вмістити коло 500 осіб (в день мого побуту там не відбували ся засідання, бо Кільман і Чернін виїхали були до Берестя).

В помешканнях української делегації був я двічі, а в міжчасі говорив довший час з Йоффе і коротко з Троцьким. Взаємини між українськими й російськими делегатами ворожі, вони не стрічають ся з собою, хіба при свільнім столі в залі, де відбувають ся офіційні переговори тай у ст. лових.

В першій кімнаті будинку ч. 5, призначеного на робітні і помешкання для укр. делегації побачив я кількох молодих людей, дуже занятих писанем, читанем і переглядом якихсь актів. Один з них в цивільній одежі писав на машині. Були се помічні, канцелярські сили, що працюють днями і ночами. Відти запровадив мене якийсь молодий штабскапітан української армії, літ околи 32, до кімнати українського делегата Левницького (імени не знаю). Він мушина літ околи 40, робить вражіння дуже поважного й роз-

важного та незвичайно умного чоловіка. З фаху він київський адвокат („присяжний повірений“), як мене потім інформували німецькі офіцери. Представляєть ся він так, що до нього вповні можна приложити німецький вислів: „gepräsentationsfähig“.

На його витане, в якій справі приходжу до нього, відповів я, що прийшов вложити йому привіт і запитати, як стоїть справа мира, бо між військами Української Народної Республіки на румунському фронті побоюють ся, що мирові переговори дуже затягнуться, та що тимчасом можуть настати всілякі несподіванки в європейській політиці. На те відповів дел. Левницький, що справа мира між Україною й осередними державами стоїть добре і що він не бачить вже ніяких ріжниць у поглядах, на який вона могла б ще розвинути ся, а ще існуючі труднощі будуть напевно усунені, бо в обох пертрактуючих сторонах слідно потрібну в таких справах уступчивість й охоту до усунення всего, що стоїть на заваді.

Потім розмова вийшла на справу галицької України. Важна тут річ в тім, як глядять на свою справу український народ в Галичині, який його настрої, амбіції п. Левницький. Я відповів, що настрої галицького темного простоядана дичастичний.

— А що може бути ідеалом галицького мужицтва?

— Навіть у найтемнішій часті укр. мужицтва ідеалом є цілковита автономія без якогось чужого панованія й без чужого режиму, відповів я по правді.

Потому бачив ся я ще з українськими делегатами Любимським і Севрюком.

Любимський се молодий чоловік, літ коло 30, з розумними очима, в розмові проявляє великий темперамент. Севрюк — літ понад тридцять; маю вражіння, що він душа української делегації в її теперішній складі.

По тім вішов я до будинку російської делегації, де застає заступника Троцького п. Йоффе в разній і гарній дискусії з якийсь дуже молодим капітаном генерального штабу, в ма трозем Татаринимом (секретар Троцького) й іншими. Йоффе ждав на нас, бо ми були анкетовані. Предметом їх розмови були очевидно — фальшива вістка, про уклад Київ, роздештована петроградськими большевиками. Ся вістка про уклад Київ вправила російську делегацію в Берестю в прекрасний гумор і такий оптимізм, що коли Йоффе запитав мене про відносини на румунському фронті, а я відповів по правді, що большевики зовсім розвинули там українськими й румунськими військами, — п. Йоффе живо заговорив:

— Се тільки часове, воно мусить змінити ся!

Не помагали й висвєнення, що там уже не має що „змінити ся“, бо большевиків висвєнено; — він був дальше в як найліпшим гуморі, викликаним мійшим укладом Київ (я ще тоді не знав, що вістка про уклад Київ видумана петроградською тез. Агенцією, яка знаходиться в руках большевиків і також вірив в те).

Йоффе се мужичина літ коло 50, сиваний броневий борідкою, середного росту, тил жидівського банкера з малого містечка, носить навіть золотий годинник на золотім ланцюжку й держить обі руки в кишенях; маринарка на нім отверта, перед сорочки також — і то так, аж гурали видно. Може розхристав ся так на ту радісню для нього вістку, що просто розвирала його

Перше його витане, звернене до мене, було:

— „Чи чули ви, що Київ упав?“

Троцький був у своїй канцелярії. Працював. Про нього оповідали мені, що він незвичайно робучий, що працює день і ніч та просто запрацьовуєть ся. По якійсь часі нашої розмови вийшов він з своєї канцелярії тай прийшов до нас. Троцький виглядає так: мужичина середного росту, важняний і ситий, але не товстий, очевидно перепрацьований і дуже невдований та дуже незбало одітий. Перше вражіння, яке викликає своєю появою: бачиш велике чоло, під котрим уміщені малі (в порівнянню з тям чолом) очі, уста в розчираною борідкою й аусом, який думчєть ся в него. Щойно потому звертає на себе увагу його розростана одіж і типовий вигляд жидівського куця торговщика з виразом дуже хитрий і розумний, просто прехитрим, з маркантиним кир фінансерам.

Я предтавив ся йому.

На те Троцький й звинив ся, що не довго може говорити з нами, бо має нині дуже гарний день (заносило ся тоді на розбате переговори).

Розмова з ним була чисто конвенціональна — про нашу іду та про наші вражіння в Берестю.

Оба вони — і Троцький і Йоффе говорять також по німецьки, але в жаргоновою мовою що він у вільних хвилях проходить ся з двома жінками, які привіз з собою. Ся жінка на скількість жінщини вського віку, машинистка і т. п. помічних сил. Особливо звертає увагу якась сивава вже жінщина своїм дивно дим личком.

Потім був я знов у українській канцелярії. Чи знаєте ви, що Київ упав? —

— Чи не були ви там, у Троцького —

— Так.

— Огож то й є!

Українські делегати знали видно віку бо шевинським вісткам.

Кімнати, заняті делегатами, уряджені прилично. Довліки фротеровані й покриті меблі деревляні, але елгантні, діжка москвичів.

Чужі делегати й офіцери, також жінки відносять ся до українських делегатів з жаданем і жалують, що досі не мали поїзду в Україну, її людий і силу, яку вони представляють. Без обиняків виказують своє переконання, мир з Україною се одиний виїзд з такою положення. Менше присини взаємини між делегатами Росії й осередних держав в усім і скрізь дасть ся відчуття.

Коли мій інформатор скінчив оповідати про свої вражіння в Берестю, сказав я до нього:

— Мене цікавлять ще відносини, які скінчили ваш виїзд до Берестя в такім інтенсивності, як бувші команданти бушарських армій.

— Ах, на румунському фронті! Там дійсно інтересні відносини. Передоїм займає тільки українське військо на тім фронті. Оптимістичний штаб і вождь армії Української Республіки на тім фронті кватирують в Яїсах. Там сидить також і головна команда румунської армії з якою Щербачів і кооперував проти шевинків.

— Якіже російські війська могли так довго держати ся, хоч були відрізани українськими військами від своїх?

— Мало се великі завязи поживи в найших часіх, призбирани в такий спосіб довший час подавали все, що мають виступити людей, чия є дійсности малі. Багато той спосіб харчі складали. А як не стидно помагали собі рабунком у населеня. Відома ходило до частих „схваток“ між німцями й російськими й румунськими військами, що стамі обороні населеня, якому дезорганізовані шевинські війська так добре давали ся в підпалні цілі села, нищили й т. п. Одначе на причина ворожнеч між большевиками й мунами в тім, що Румун боять ся, щоб не рекнува ся в їх рзди і державу большевиків. А треба знати, що румунська армія держала ще свою карність і нею вона в. Що до українських військ то в нах уже єдиний лад що до старшини, але не такий беззод-демагогічний як у большевиків, що присалдатів вибирають генералами, а генералами жуть з крисами пильнувати пр. магати. Ініці вибирають також свої генерали і старші, але з поміж тих, що мають потрібне образование й фахове знаня. Се могло б скріпити українські війська, бо симпатія вистом і офіцерами важна річ, — якщо не в ті війська, що там стоять, не роблять нічого взагалі нічого. Просто — безчинно. А се дуже зле ділає на якість війська.

— Що роблять Українці з масою розжених большевиків?

— Вісилають в Московщину. Помагати їх дорогою можуть, бо Українці мають скрізь великі магазини збіра й німців. Супроти того рабунки лучають ся рідко. Нпр. в Молдавії нема великої війни, але за те в Бесарабії деякі околиці шені зовсім большевицькими рабунками бливо коло Кишинева.

— Чи большевики ще спосібні до боротьби?

— Були там з ними й дуже крипані, але на агад вони падають ся цілими масами й передають усе, оруже, магазини, харчі ніцію.

— Який настрої між Румунами?

— Хотіли б додержати вірности, часто можна між ними почути голося, що повинні скінчити в честю, як Черногорці перейшли на чужу територію і що йно жили оруже, як уже не було виходу.

— Яке ваше вражіння що до свідомости українських військ на румунському фронті?

— Вона велика й усе більша. Коби дисципліну задержали та не ставали ними до большевиків, а будуть незалежною силою“.

„Держарно-творчі пляни Українців“

З голосів польської преси про становище „Діла“.

Львів 9. лютого 1918.

Наша стаття п. н. „Галичина і українсько-польське питання“ в числі з 30. січня обійшла цілу польську пресу. Відповідно до рівня політичної культури краківська преса поставила ся до нашої програми полагожденя польсько українського спорю в Галичині поважніше ніж преса львівська. „Czas“ і „Nowa Reforma“ подали докладний зміст наших висновків.

„Nowa Reforma“ в числі з 5. с. м. в статі п. н. „Przywrócenie planu Rusinów“ пише: „Останнє expose гр. Черніва в делегаціях стало вихідною точкою для помыслів політиків, які групують ся кругом „Діла“. Сей орган в одному з останних чисел виступив передовницею, де формулює цілу державно-творчу програму для Галичини, яка рішає категорично і безоглядно про долю Східної Галичини“.

Переповівши нашу програму, „N. Reforma“ пише: „Ся своїх державно-творчих плянів „Діло“ не вважає утопіями. Навпаки, є се програма подава зовсім поважно, вироблена по дрібно, по точкам, — так, як би в Берестю, Відні й Берліні тільки ждали на її поданє, що-

би ввести її в жите. Ся програма є тільки частю акції, розпочатої віддавна одним відломом українського табору. Звісний діяч сього табору, д-р М. Лозинський, видав по німецьки брешуру п. н. „Wiederherstellung des Königreiches Halysisch-Wolodymyr“, де розглядає докладно ті державно творчі пляни в історичній перспективі і переконує осередні держави про потребу відновленя Галицько-всолодимирського Королівства“.

Польська преса на Україні про аграрну програму „Діла“.

„Dziennik Kijowski“ в кількох числах говорить про наші статі в привязду земельної справи на українських землях. В числі з 25. н. ст. січня читаємо:

„Головний український орган „Діло“ вже зовсім ясно веде пропаганду за поділом землі між хліборобів. В кождім числі присвячує сій справі багато місця“.

Далі йдуть висновки в наших статей. В числі з 29. н. ст. січня „Dziennik Kijowski“ навіязує до наших слів про ідеалом в будові української держави і признає українській інтелігенції високую міру ідеалізму в її державних змаганнях.

Тимчасове полагожденє кривиз.

Бюджетова провізорія для д-ра Зайдлера.
Львів, 9. лютого 1918.

Кабинетова крива — як доносять віденські денники — поки що полагождена. Після авдінній бар. Геца у цісаря втишали ся розбурені страсти в польським колі; також південні Славни і Чехи, які в приводу наміреного креованя німецького окружного суду в Травтенав громили технічною обструкцією, відступили від зрештої спроби проти кабинету д-ра Зайдлера. Свою примирність для д-ра Зайдлера виправдують Чехи тим, що він взяв ввад своє зобовязанє супроти Німців до німецького окружного Суду в Травтенав. Що настрій Поляків прихильніший для теперішнього кабинету, про се нема ніяких вісток.

Нормальною розвязкою всяких австрійських політичних крив являють ся провізорія. Так і сим разом. Парламентарні партії ладять ся прийняти д-ра Зайдлера під певними умовами бюджетову провізорію. Про ті умови буде президент міністрів, опирюючи ся на цісарську вваду довіря для себе, конферувати з провідниками клубів. Ті конференції певно будуть для д-ра Зайдлера успішні. Спир тільки між Німцями й Поляками, чи д-р Зайдлер має одержати вотиромісячну чи лиш двомісячну бюджетову провізорію. Поляки є тільки за двомісячним решенєм і їх бажанє — здасть ся — буде рішаче.

Вчора відбуло ся засіданє польського коза. Бар. Геца складав звіт із своєї авдінції у цісаря, яка відбула ся на прошенє президента міністрів. Нині мають почати ся довші переговори д-ра Зайдлера в польським колом. Деякі віденські денники вважають правдоподібною частинну реконструкцію теперішнього міністерства. М ли би уступити в першій мірі міністри Кольгер і Горбачевський.

Переговори з Румунією.

Становище антант.

БЕРЛІН (Пр.) 8. лютого. Як доносить „Uczniacze Zeitung“ зачалась нині в Сінаї переговори між осередними державами і Румунією справі нашішою оружя.

БЕРЛІН (Пр.) 8. лютого. Лондонська Morningpost доносить, що военна рада в Берсалю займаєть ся також становищем супроти Румунії. Союзники перішли лишити Румунії вільну руку що до заключеня окремого мира, доби ратувати її перед шілковитою загибною. Румунії означено витичні лінії, по яким вона має поставити свої домаганя до осередних держав. Основні точки, на яких можна би було заключити мир, мають ся ще перед підписанєм предл-жити союзникам до потвердженя. Від тепер антант не буде вже більше виплачувати Румунії ніяких відмог.

Полученє Берестя — Петроград перерване.

СТОКГОЛЬМ (Вл.) 9. лютого. Петроградська тел. вг. доносить 6. с. м. таке: Від 4 днів

всі безпосередні телефонічні і телеграфічні полученя з Берестем перервані. Доси не наспіли ніякі урядові звідомленя про перебіг і стан мирових переговорів.

НОВИНКИ

Львів, 9 лютого 1918.

— По українській гроші з польським квітом. О дня з наших визначних львівських громадян пише нам: Ц. к. австрійський фонд вд'я і сиріт (Фенікс), в яким літом 1917 р. підписав ся внести не в українській мові на забезпеченє, передав мені минулого місяця чеки, друквані в польській і німецькій мові в ціли заплати дальшої асекураційної премії. Я зажадав письменно чеків друкваних в українській мові, але на се письмо не одержав ніякої відповіді. По звісній нотаті в „Ділі“ про такий поступок той сам Ц. к. австрійський фонд (відділ для Східної Галичини) прислав до мене свою урядничку, яка в польській мові домагаля ся від мене заплати премії, предкладаючи мені готове поквітованє, авлаженє по польськи. Згаданій пані, яка ви правдувала ся, що по українськи не вміє, я заявив, що поступок бюра, котге вмідав до українських сторін функціонерів не знаючих української мови, мушу налягнувати і премії не заплачу. До факту сего не додаю ніяких коментарів.

— Про всевітну війну, її політичні і суспільні наслідки буде викладати п. Микола Ганкевич з рамени товариства ім. П. Могилы в неділю дня 10. лютого о год. 3¼ після полудня в малій салі Інституту ім. Лисенка.

— З Угнова пишуть нам: Дня 3. лютого с. р. відбулось у нас за почином Ради філії „Сільського Господаря“ пращенє много заслуженого українського діяча п. Теодора Яскуляка укр. повітового судай. Вечером зібрались представники усіх українських організацій в салі чит. „Просвіти“ та теплыми словами попращали совісного робітника на народній ниві, який поклав у нас багато заслуг, живючи на вигнаню у нашій мі-точку. З нагоди пр-щаня зложила українська громада Угнова 69 К на народні ціли. — о. М. Гіль.

— З Росії. Одержуємо в Томска отсе письмо: Прошу подати, що я знаходжу ся в Росії на Сибіри в місті Томск від 22 III 1915. Я здоров. До нині не маю жадної вістки від родини. Моя жена Мария Пилипів в Барна, п. Озеряни пов. Бучач. — Степан Пилипів.

— Долинщина. В понеділок дня 18. лютого б. р. відбудуть ся Назвичайні Загальні Збори Кружка Українського Педагогічного Товариства в Долинні. Збори зачнуть ся о год. 10 рано в гімназії. З огляду, що на деннім порядку дуже важні справи, які обходять весь долинський повіт, просить Виділ товариства, щоби на сі Збори прибули конче всі свідомі громадяни в повіті. Того дня о год. 9 рано відбудуть ся в місцевій церкві торжественне богослуженє за всіх добродіїв Товариства. — Дирекція прив. української гімназії в Долинні.

— Організація Українців міста Львова запрошує всіх членів і всіх громадян, що интересують ся нашими львівськими справами, на нараду, котра

відбудеть ся в слідуючий второк (12. с. м.) о 5 год. вечером в салі „Української Бесіди“ (вул. Костюшки ч. 3). На порядку деннім стоять: скомплетованє виділу і обговоренє наших біжучих справ і потреб в місті. Позаяк нинішня хвиля і діла, які всна з собою несе, є дуже важні, було би пожаданє, щоби наші громадяни, мужчини і женщины, численно зібрали ся і взяли ся поважно до народної роботи у Львові. Особливо було би вказанє, щоби явили ся люди, не заняті другими публичними працями, і взяли керму львівської роботи в свої руки. Досі діяло ся у нас, що до управи вибирано звичайно людей від давна звісних, але надто перетомлених всякими другими обовязками. — І виходило таке, що ті люди не могли всім задачам видолати, а через те наша організаційна праця засадо знемагала. Тому треба нам нині покликати нових мужів. Ми маємо в місті много людий чесних і патріотичних, котрі не втягнєт ше до ніякої роботи, а радо взялиб ся до сповненя громадських обовязків. Тим позисмакмо ми нових робітників, тай успіх праці буде нерієно кращий. Так вибраймо ся в второк під кличем: до нових задач берім нових людий, котрі занялись би виключно нашими львівськими справами! — Громадяни!

— Мясо подешевіло... у Відні наслідком управильненя біти худоби. За 1 кг. волоного мяса передного платить ся 6-80 К, задного 8 К.

— Пр. Епископ перемиський подас до відома, що дня 13. лютого не буде давати авдінцій.

— В дослітї роковини смерти бл. п. Анатолія Вахнянина відбудуть ся заупокійна тиза служба Божа у волоській церкві в неділю, дня 11. н. ст. лютого о год. 9 рано.

†
ПОМЕРЛИ.

Володимир Крижанівський, смерт. урядник „Дністра“ і урядник адміністрації „Діла“, помер 9. с. м. о год. 12 в полудне по довгих, важких терпінях. В. Я. п.

ОПОВІОТКИ.

Неділя, 10. лютого 1918.
На в І: греко-кат.: Зі Н. по З. Ся. — рано кат.: Н. Завуст.
В австр.: греко-кат.: Пер. м. Ігнат. — римо-кат.: Луцтва.
Позавтра! греко-кат.: Трох Святих — римо-кат.: Євклілі

І До священиків Золочева. Всі парохіяльні священики звольте особисто в як найкоротшій часі зголосити ся у підписаного в ціли відобра-ня признаної їм запомоги. — о. Володимир Бук сотрудник в Золочеві.

І Місцевий Комітет української соц.-дем. партії в Перемишлі просить всіх товаришів з Галичини і Буковини, які брали живу участь в житю партії, щоби подали як найскорше свої адреси на руки секретаря Комітету тов. Івана Ткачика в Перемишлі ул. Словацького ч. 75, а то в ціли порозуміння що до веденя дальшої партійної праці. — За місцевий Комітет укр. С. Д. П. в Перемишлі Жовнір, Ткачук.

І На ціли „Філії українського красового товариства охорони дітй і опіки над молодіжю в Стрию“ зложили в січні с. р. з коляди: стрійськї гімназисти 174-20, громадяни Фалиша 235, (в тім 135 К з коляди а 100 К з аматорського представленя), молодше брацтво церковне в Добрянці 100, громадяни Жулина 300, громадяни Семигинова 200, громадяни Колодичі 90. Іменем Товариства і сиріт в нашім захисті помішених жертводавцям за щедрій дар складаємо щирю подяку. За виділ: д-р А. Гараснів голова, д-р В. Калуський секретар. 104 1-1

І На многі запити з провінції повідомляємо, що реверенда височини 775 ст. а 102 грудної ширини, майже не ношена є до продажі за ціну 400 кор. — Можна оглянути кождого дня між 10—12 перед полуднем до 20. лютого. Адміністрація „Діла“, Львів, Ринок ч. 10 II. п. 632 1-2

НАДІСЛАНЕ.

Складаю отсим подяку п. Асистентови — дентистичного заведеня Д-р Олександра Барвімського за дуже старанне виліченє зубів.

Василь Весоловський
Львів, дня 9. лютого 1918. 1-1

На численні бажання з причини перепоп в комунікації — рішення Надзвірна Рада Банку продовжити речечень до замовлення акцій нової емісії до кінця лютого 1918.

Запросини до підписки акцій ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО Співки Акційної у Львові

в цілі підвищення акц. капіталу через емісію нових акцій по 400 К. номін. вартости.

У С П І В І Я П І Д П И С К И И:

Зголошення приймає Дирекція Земельного Банку Гіпотечного у Львові (вул. Підвала 7).

Емісійний курс вносять на акцію для дотеперішних акціонерів К 400, а для неакціонерів К 420 (в огляді на користь в придбаних вже резервованих фондах).

Всі акціонери мають право до побору по курсі К 400 стільки нових акцій, скільки посідають давних, та коли хотять користатися в перше місце і курсу, вносять при оголошенні вислати числа посідених акцій і есенуально на бажання банку предложити старі акції (без купонів), які їм звернуть ся по укладенню оголошення.

Нові акції беруть участь в висну банку, починаючи від 1 січня 1918. на рівні зі старими акціями, проте належить за замовлені акції виплатити до часу банку до кінця лютого 1918. курсову ціну враз з 5%, відсотками, обчисленими за час від 1 січня 1918. до дня виплати, аби мати право до дивіденди за р. 1918. та по К 6 від акції на оплату стоків і конфесій.

Рантійний податок від акцій оплачує банк без погречення всім акціонерам.

Після постанови статуту поволонну акцій вкладає ся на імені акціонерів (поіменні акції), а поволонну на окладателя (безіменні акції). В ого-

лошенню може дозволяючий означити, скільки акцій рад би мати на ім'я, чи на окладателя.

Зможеться можна дивильну свідомість акцій. Приділ свідомості переводить окремі Дирекція банку після своєї взаємності та конфірмації оголошеного про продаж, а по укладенню акційних грамот видасть приділені акції на зворотом посвідки впадат. На случай несподіванки акцій акція банк впадаті змота в впадаті ками.

ОГОЛОШЕННЯ.

АДВОКАТ

Д-р Роман Перфецький

отворна

АДВОКАТСЬКУ КАНЦЕЛЯРІЮ

у Львові — вул. Сикстуська 43 „б“

709 1-30

„ОЯ“ мило по 2 К штук. Крем „ОЯ“ 2 К шт. Вода кольонська „ОЯ“ 2 К фл. Білу маселіну, гліцерину, фарбу до матерій чорну і гранатову, поручає доки австарити ванас. Перфужерія С Федер, Львів, Сикстуська 7. Увага. В своїм власнім інтересі прощупувати на фірму і ч. дому 7. 688 9-10

Адвокат д-р Володимир Бачинський
в підганцях пошукує рутинного конциплента.
Зголошення під адресою: Д-р Володимир Бачинський
Wien, Parlament. 627 17-7

Глядаю інструктора або інструкторки зараз на село Заїська Воля де учениці П. кл. гімна. есенуально без латини. Гонорар після умови. — о. Іван Косовоцький, гр. кат. парох в Заїській Волі. 700 1-2

Інструктора до ученика IV. кл. гімна. на провінцію шукаю, апагорода після умови. Прошу оголошувати ся: Бухальтер, Львів, вул. Галицька 3. І. пов. (сильно мод). 693 2-3

Потябую сейчас інструктора-ри до двох дітей (1 виділової і з норя). — Зголошення в подання услій слати на адресу: О. Євген Гарасимович в Тухольці коло Сколього почта йосо. 692 2-3

Вдова по священнику приймає ведене госп дарства у священника-дівця. — Відомість в „Доставі“ Львів, вул. Руська 692 2-5

Грунт понад 10 морів в однім кусинку під Львовом на горденюю рогацькою продам зараз. І. Гайдушок, Львів, ул. Домініканська 11. 688 3-3

ШУКАЮ КІМНАТИ
умебляваної. — Зголошення: Поручник Мельник, Техніця 1. 697 1-2

Писаря-ку, який(а) писав(ла) би на машині, гла на машині, шукає зараз ада. Д-р Роман Перфецький — Львів, вул. Сикстуська 43 „б“. 709 Б 1-5

ДЯКА приймає зараз гр. кат. Уряд парохівський в місті Слиці. — Платня після умови. — Безіменні мають першество. 615 1-1

Тов. Господ-кредитове „Надія“
в Болехові пошукує факшого купця Ужлецького до ведення відділу торговельного на канцелію. Платня після умови. Дирекція: Кляжован, Ієші. 703 1-3

ФАРБИ до фарбованя матерій в різних барвах в точлисом ужитя поручає **І. БОРИС**, Перемішль. Купую насіння, кийн, мак. 698 10-10

Видавниче Товариство: „Українська книжка“.
Кінчить ся друкувати і в перших днях лютого появить ся в книгарськім обороті: Антона Крушельницького „**РУБАЮТЬ ЛІС**“, повість у двох томах, на гуцульських мотивах і Одарки Романової: „**ПАН ТА ЧАБАН**“, казка, з ілюстраціями Олени Кульчицької. 557 а 5-5

РУСЬКА ШАДНИЦЯ
в ПЕРЕМІШЛІ,
вулиця Коцюшка ч. 3.

Приймає і виплачує шадничі вкладки щоденно в годинах урядових. Вкладки опрощують ся на 3%, починаючи вже від слідуочого дня по дня вложеня аж до послідного дня перед днем відобрая. ВКЛАДКИ в „Руській Шадниці“ можна складати особисто в касі товариства, почтоюмак перекладами, грошеними листами, чеками поштової Шадниці, від Дирекції Шадниці на жадане безплатно достарчає, і в філіях банку австро-угорського на рахунок „Руської Шадниці“.

Уділя позичок: а) гіпотечних платних шадничими амортизаційними ратами на протяг літ 10-45 після вибору позичачоного; б) на льомбард ефектів, в) на ессонт векселів. Справа позичок полагодується можливо скоро.

Посередничать у вивдуванню позичок в Гел. Воєнній Заведенню кредитовій в Кракові.

Всезак інформація і друкія уділя канцеларія „Руської Шадниці“ вул. Коцюшка. Народній Дія, І. пов. щоденно безкоштовно в годинах урядових від 9-1 год. кромі медіа і українських свят.

Після §. 14. устава „Руської Шадниці“, автверженого через п. к. міністерство внутрішніх справ вкладає в товаристві „Руська Шадниця“ в Перемішлі вкладає ся до льомбардну пуліларних, фондційних і т. п. капіталів, має отже „Руська Шадниця“ пуліларну обєвнєску. Ш. 107-7

КАЛЕНДАРІК
для УСС. і Українців-жовнірів
на рік 1918.

видана „Українського Жіночого Комітету помощи для ранених“ у Відні,

вдичини 8° обєму 10 аркушів, в численними світлинами, цікавим змістом і обєвнєстю інформаційною частю, можна набути по ціні **1-70 К.** за попереднім надісланем належитости і 20 сот. на кошті висилки в: „Ukrainisches Damenhilfs-Komitee für verwundete Soldaten“ Wien VIII. Langegasse 5. Т. 6. При більших замовленнях даєть ся опуст. 691 2-5

Ублагороднені відміни барв

з заведеня
годівлі В. Долковського
належить як найскорше замовляти
Крєвєе Товариство
„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДА”
у Львові.

Відміни: вчасні, середно вчасні, середно-поздні — Ціни: 70-140 К за 100 кг. барв. Мішки доставляє купуючий.

Нова книжка:

Техніка у світовій війні
Популярний опис ріжних воєнних авіародів і морських. — Написав ЮРИ ЛЕВИЦЬКИЙ
Богато світлин і рисунків — В книжці говорять машини про: динаміт, експлат, пушки, гамбелі, авіапанцирні, потяги, кораблі, кружляки, дривосеті, човен, бездротний телеграф, турбіна, котра і т. д. Ціна в 270, на порто значаєне треба 10 сот. чене 40 сот. Висилає лиш за готівку чи переказом.
Канцеларія Тов. „Просвіта“ Львів, Рин.

Літературні новости

УКРАЇНСЬКА ВИДАВНИЧА СПІЛКА у Львові, вул. Чарнецького, ч. 24, відновляє свою діяльність, видала доси оті книжки:

У першій серії (більшій):

1. Василь Стефанич, Дорога, друге виданя з образками Олени Кульчицької.
2. Марія Вивчок, Народні оповіданя. І. нове виданє
3. Вол. Гнатюк, Народні новелі. З образками Волод. Кобринського
4. Лєв Мартвич, Забобон, повість
5. Волод. Гнатюк, Народні байки з о образками Микити Вихора (зесвідомі)

У другій серії (меншій):

1. Микола Гоголь, Вій, друге виданє, в перекладі в Ів. Крєвєцького
2. Василь Панейко, Олігархія і демократія
3. Орест Левицький, Несподіваний шлюб, бувальщина
4. Михайло Лозинський, Ті, що відійшли (сім некрольогів)

Українська Видавничя Спілка приймає замовлення на книжки (одни уділ 50 кор., 2 кор. австро) у ціні, числі.

Головний склад видаєть у Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, Рин.